

Sygn. akt II K 503/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Małgorzata Płotka

przy udziale Prokuratora Tomasza Jankowskiego

po rozpoznaniu w dniach 15.10.2015 r., 30.11.2015 r., 24.02.2016 r., 23.03.2016 r., 14.12.2016 r., 08.02.2017 r., 13.04.2017 r. sprawy:

1. **A. K. (1)**, ur. (...) w G.,

syna H. i H. z domu R.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 03.12.2013 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, fałszywie oskarżył przed organem powołanym do ścigania przestępstw A. W. o popełnienie czynu zabronionego, w ten sposób, że A. K. (1) sporządził zawiadomienie z dnia 22.11.2013 r. o popełnieniu przez A. W. przestępstwa z art. 148 § 1 k. k., podpisane następnie i wysłane do Komendy Wojewódzkiej Policji w G. przez inną ustaloną osobę, w kopercie, na której dane nadawcy i adresata wypisane zostały przez A. K. (1),

tj. o przestępstwo z art. 234 k. k.;

2. **K. D.**, ur. (...) w T.,

syna M. i R. z domu K.

oskarżonego o to, że;

II. w nieustalonym dniu w okresie od 23.10.2013 r. do 24.11.2013 r. w G., chcąc aby inne osoby dokonały czynu zabronionego, nakłonił A. K. (1) i inną ustaloną osobę do sporządzenia na piśmie oraz wysłania do Komendy Wojewódzkiej Policji w G. zawiadomienia z dnia 22.11.2013 r. i tym samym do fałszywego oskarżenia A. W. przed organem powołanym do ścigania przestępstw o popełnienie czynu zabronionego z art. 148 § 1 k. k.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 k. k. w zw. z art. 234 k. k.

I. oskarżonego **A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 234 k. k. i za to na podstawie art. 234 k. k. skazuje go na karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **K. D.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 18 § 2 k. k. w zw. z art. 234 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 19 § 1 k. k. na podstawie art. 234 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 1, 2, 14 ust. 1 pkt 2, 14 ust. 2 pkt 3, 16, 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. Ż. (1) kwotę 2.597,76 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. D. z urzędu;

IV. na podstawie § 1, 2, 14 ust. 2 pkt 3, 16, 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego L. J. kwotę 723,24 złote tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. K. (1) z urzędu;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 503/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

K. D. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 marca 2012 r., wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 179/11 został uznany winnym zabójstwa B. Ż. (2) w dniu 7 grudnia 2009 r. i skazany na karę 25 lat pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się w dniu 6 czerwca 2012 r.

Dowód : odpis wyroku IV K 179/11 SO w Gdańsku – k. 48-66; odpis wyroku II AKa 166/12 Sądu Apelacyjnego w Gdańsku – k. 67-103

W okresie od 4 września 2012 r. do 5 października 2012 r. K. D. przebywał jako osadzony wraz z A. W. w celi nr 205 Zakładu Karnego w M..

Dowód : pismo informacyjne z ZK w M. –k. 21; zeznania świadka A. W. –k. 335-336

W okresie od 4 września 2013 r. do 6 grudnia 2013 r. K. D. przebywał jako osadzony w tej samej celi Aresztu Śledczego w G. wspólnie z A. G., a w okresie od 23 października 2013 r. z osadzonymi przebywał także A. K. (1).

Dowód : pisma informacyjne z AŚ w G. –k. 22, 29

W nieustalonym dniu w okresie od 23 października 2013 r. do 24 listopada 2013 r. K. D. nakłonił współosadzonych A. G. i A. K. (1) do fałszywego oskarżenia A. W. przed organem powołanym do ścigania o to, że to A. W. jest sprawcą zabójstwa B. Ż. (2). K. D. nakłonił współosadzonych, aby sporządzili w tym celu na piśmie zawiadomienie i wysłali je do Komendy Wojewódzkiej Policji w G..

Dowód : częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. G. –k. 186-187v., częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) –k. 173-174, 55⁸

W dniu 3 grudnia 2013 r. w Areszcie Śledczym w G. A. K. (1) sporządził zawiadomienie, datując je na 22 listopada 2013 r., w którym fałszywie oskarżył przed organem powołanym do ścigania przestępstw A. W. o zabójstwo B. Ż. (2). Pismo to następnie podpisane zostało przez A. G.. W dalszej kolejności A. K. (1) zaadresował kopertę, umieszczając na niej dane nadawcy – A. G. i odbiorcy – Komendy Wojewódzkiej Policji w G.. Koperta wraz z ww. zawiadomieniem została wysłana, tj. przekazana oddziałowemu w AŚ G..

Dowód : opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego –k. 132-145, zawiadomienie z dnia 22.11.2013 r. z kopertą – k. 3-4, kopia zawiadomienia z dnia 22.11.2013 r. z potwierdzeniem nadania –k. 17, częściowo wyjaśnienia

oskarżonego A. K. (1) –k. 173-174, 558; zeznania świadka J. O. –k. 128, 600; częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. G. –k. 186-187v

Podczas przeprowadzanych w dniu 17.12.2013 r. w Zakładzie Karnym w P. czynności z udziałem A. G. zaprzeczył on, aby zdarzenia opisane w piśmie datowanym na 22.11.2013 r. w rzeczywistości miały miejsce.

Dowód : zeznania świadka J. G. –k. 196-197,600

Obrońca K. D. złożył do Sądu Najwyższego w Warszawie wniosek o wznowienie postępowania, wskazując jako nowe dowody m.in. pisma A. W., z których wynikać miało, że A. W. miał tak uderzyć B. Ż. (2), wcześniej pobitego przez K. D., że B. Ż. (2) zmarł. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przez Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 20.11.2013 r. wniosek o wznowienia postępowania został oddalony jako bezzasadny.

W dniu 26.11.2013 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek K. D. o wznowienie postępowania w sprawie zabójstwa B. Ż. (2) (z treści, którego wynika, że przestępstwa dopuścić miał się A. W.), do którego K. D. dołączył m.in. oświadczenie A. G. z dnia 10.10.2013 r., mające potwierdzić jego wersję. Wyznaczony skazanemu obrońca złożył formalny wniosek o wznowienie postępowania w sprawie IV K 179/11.

Postanowieniem z dnia 22.05.2014 r. Sąd Najwyższy oddalił kolejny wniosek obrońcy skazanego o wznowienie ww. postępowania, stwierdzając, że brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia prawidłowości wydanego w sprawie prawomocnego wyroku.

Dowód : odpis postanowienia III KO 77/12 Sądu Najwyższego –k. 104-108, informacje z SN z załącznikami –k. 150-153, 110-117, 210-215

A. G. zmarł w dniu 23 listopada 2015 r.

Dowód : odpis skrócony aktu zgonu –k. 673

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony **A. K. (1)** przyznał, że to on napisał pismo, jednakże dokonał tego na prośbę A. G. i K. D.. Wyjaśnił, że jedynie pisał to pod dyktando G. i D., albowiem G. miał trudności z pisaniem, pod pismem się nie podpisywał i nie jest mu nic wiadome na temat okoliczności w piśmie wskazanych, tj. zabójstwa B. Ż. (2) przez A. W.. A. K. (1) wyjaśnił, że jedynie słyszał, że A. G. opowiadał w celi, że do niego przyszedł jakiś kolega, gdy pracował on na złomowisku i kolega ten przyznał się, że to on zabił B. Ż. (2).

wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) –k. 173 – 174

W postępowaniu przed Sądem oskarżony **A. K. (1)** podtrzymał swoje zeznania. Wskazał, że redakcji pisma dokonał na prośbę G., który dyktował mu słowo w słowo, co oskarżony ma napisać, obecny był przy tym D.. Dopiero w późniejszym czasie, gdy A. K. (1) trafił na inny oddział, dowiedział się, że K. D. namawia inne osoby do tego by składały fałszywe zeznania.

wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) –k. 558

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony **K. D.** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. K. D. wyjaśnił, że A. G. i A. K. (1) wskazują, że to on namawiał ich do napisania zawiadomienia, z zemsty, ponieważ mają wobec niego niespłacone pożyczki. Nadto K. D. nie namawiał ich do napisania pisma i w ogóle nie ingerował w jego treść. G. mówił, że ma informacje o sprawstwie W. i zezna, jak było, tylko chciał za to coś w zamian, chciał, żeby K. D. zrzekł się swoich roszczeń do umowy pożyczki, jakiej udzielił G..

wyjaśnienia oskarżonego K. D. –k. 205-208

W postępowaniu przed Sądem oskarżony **K. D.** nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Podtrzymał wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. K. D. wyjaśnił, że G. początkowo przebywał na innej celi, na spacerze

poprosił D., aby ten załatwił mu przeniesienie do jego celi, bo ma informacje na temat czynu, za który D. został skazany i chciał porozmawiać o pożyczkach, które mu D. udzielił. D. powiedział G., że jak coś wie, to niech to zgłosi organom ścigania, on na to w żaden sposób nie wpływał i do niczego nie nakłaniał. G. miał problem z pisaniem, więc poprosił K.. Pismo podpisał G., zaadresowane zostało na KWP i wysłane.

wyjaśnienia oskarżonego K. D. –k. 558-560

Oskarżony **A. K. (1)** ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest technologiem robót wykończeniowych. Jest kawalerem, posiada jedno dziecko w wieku 8 lat, przed osadzeniem pracował jako budowlaniec osiągając dochód w wysokości 3-4 tys. zł/m-c, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności, zarabia 200 zł miesięcznie, nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze –k. 557

Oskarżony **A. K. (1)** był uprzednio dziewięciokrotnie karany przez Sąd :

1. wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 23 stycznia 2007 r., w sprawie o sygnaturze akt III K 2998/06 za dwa czyny z art. 279 § 1 k. k. ;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie o sygnaturze II K 103/09 za przestępstwo z art. 289 § 4 k. k. w zw. § 1, art. 289 § 2 k. k.,
3. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Mokotowa w W. z dnia 1 października 2009 r. w sprawie o sygnaturze XIV K 737/09 za dwa czyny z art. 280 § 1 k. k.,
4. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 20 lipca 2010 r. w sprawie o sygnaturze II K 508/10 za przestępstwo z art. 275 § 1 k. k. w zb. z art. 276 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. ;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 18 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygnaturze II K 317/10 za przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk –Północ w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie o sygnaturze II K 1522/10 za przestępstwo z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k.;
7. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 13 kwietnia 2011 r. w sprawie o sygnaturze X K 939/10 za dwa czyny z art. 278 § 1 k. k. i dwa czyny z art. 279 § 1 k. k.,
8. wyrokiem Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 29 sierpnia 2014 w sprawie o sygnaturze II K 692/13 za przestępstwo z art. 286 § 1 k. k.;
9. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 9 października 2015 r. w sprawie o sygnaturze X K 709/14 za przestępstwo z art. 233 § 1 k. k.,

Dowód :dane o karalności –k. 905-907

Oskarżony **K. D.** ma wykształcenie średnie, z zawodu jest technikiem automatykiem, jest rozwiedziony, ma dwoje dzieci w wieku 8 i 16 lat, obecnie odbywa karę pozbawienia wolności do 2036 r., nie pracuje. Przed osadzeniem prowadził działalność gospodarczą, zarabiał 4-6 tys. zł/m-c, nie posiada majątku.

Dowód: dane osobopoznawcze – k. 557

Oskarżony **K. D.** był uprzednio sześciokrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sadu Rejonowego w Tczewie z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie o sygnaturze II K 609/09 za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k. k.,
2. wyrokiem Sadu Rejonowego w Tczewie z dnia 13 stycznia 2010 r. w sprawie o sygnaturze II K 513/09 za przestępstwo z art. 209 § 1 k. k.,
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie o sygnaturze X K 886/09 za trzy czyny z art. 284 § 2 k. k. i dwa czyny z art. 270 § 1 k. k.;
4. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie o sygnaturze IV K 42/10 za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k. k.;
5. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie o sygnaturze IV K 179/11 za przestępstwa z art. 148 § 1 k. k., art. 280 § 1 k. k., art. 275 § 1 k. k.;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie o sygnaturze X K 1049/15 za przestępstwo z art. 238 k. k. i ciąg przestępstw z art. 233 § 1 k. k.

Dowód : dane o karalności –k. 908-910

Sąd zważył, co następuje :

Opisany powyżej stan faktyczny został ustalony na podstawie wyjaśnień oskarżonych A. K. (1) oraz A. G., zeznań świadków J. O., J. G. i A. W., dokumentów urzędowych, pism informacyjnych z Zakładów Karnych, Aresztów Śledczych, Prokuratur, a także opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego.

Za wiarygodne w części uznano wyjaśnienia A. K. (1). Wskazać należy, że oskarżony w zasadzie od początku wskazywał, że to on, za namową K. D., sporządził zawiadomienie datowane na dzień 22.11.2013 r., które następnie podpisał A. G.. Jako że powyższe potwierdzone zostało w szczególności opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego, Sąd nie miał podstaw, by odmówić wiarygodności wyjaśnieniom A. K. we wskazanym zakresie. Niewiarygodne były zaś twierdzenia oskarżonego, że powyższe zawiadomienie sporządził on pod dyktando A. G. oraz że słyszał, jak A. G. opowiadał, że pracował na złomowisku, gdzie pewnego dnia przyszedł do niego A. W. i przyznał się, że to on zabił B. Ż. (2). Powyższe bowiem stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami A. G., który wskazywał, że nigdy nie znał i nie widział A. W., a tym bardziej nie miały miejsca zdarzenia opisane w zawiadomieniu datowanym na 22.11.2013 r. Zdaniem Sądu, A. K. (1) od początku wiedział, iż oskarżenia pod adresem A. W. zawarte w pisanim przez niego zawiadomieniu są fałszywe. Na powyższe wskazują przede wszystkim zasady logiki : oskarżeni przebywali w jednej celi i A. K. (1) z pewnością słyszał, o czym rozmawiają pozostali współosadzeni. Dodatkowe potwierdzenie stanowią też wyjaśnienia A. G., który wskazał, że nie zna A. W. i nie wie nic o tym, by był on sprawcą zabójstwa mężczyzny w B..

Wyjaśnienia oskarżonego A. G. Sąd uznał za wiarygodne w bardzo ograniczonym zakresie. Sąd dał im wiarę jedynie co do tego, że oskarżony wskazywał, że nie zna A. W. i nie wie nic o zabójstwie B. Ż. (2), jak również, że to nie on przekazywał funkcjonariuszom Służby Więziennej zawiadomienie z dnia 22.11.2013 r. Sąd nie dał natomiast wiary oskarżonemu, że nie wie, kto pisał zawiadomienie z dnia 22.11.2013 r. i nie pamięta, czy i w jakich okolicznościach je podpisywał. Powyższe stoi w sprzeczności z wyjaśnieniami A. K. (1), zeznaniami świadka J. G., który przesłuchiwał wcześniej A. G. w charakterze świadka, opinią biegłego z zakresu badania pisma ręcznego oraz pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny. W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego stanowiły jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony i miały na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków J. O. oraz J. G.. J. G. jest funkcjonariuszem Policji, a J. O. funkcjonariuszem Służby Więziennej AŚ w G., ze sprawą świadkowie ci zetknęli się w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Z racji wykonywanego zawodu mają świadomość znaczenia zeznań w procesie i konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych. Relacje złożone przez nich w toku postępowania przygotowawczego,

gdy pamięć o zaistniałych zdarzeniach była jeszcze niezatarta, były - w ocenie Sądu - przejrzyste i konsekwentne. Zeznaniami świadków nie można przy tym odmówić obiektywizmu, wobec czego przebieg wydarzeń przedstawiony przez świadków nie budził żadnych wątpliwości Sądu. Tym bardziej, iż na rozprawie głównej podtrzymali oni treść rzeczowych relacji złożonych w toku postępowania przygotowawczego, a ich zeznania tworzą spójną całość z pozostałym ujawnionym materiałem dowodowym.

Zeznania świadka A. W. również - w ocenie Sądu - zasługują na wiarę. Zeznania te Sąd oceniał głównie co do okoliczności zarzucanych oskarżonym w niniejszym postępowaniu. Świadek ten nie miał powodów, by świadczyć nieprawdę co do okoliczności wiadomych mu i istotnych z punktu niniejszego postępowania.

Zeznania świadka M. S. Sąd w części uznał za niewiarygodne, a w pozostałej części pominał ich treść, albowiem świadek wskazywał, że nie jest mu nic w tej sprawie wiadome lub nie pamięta pewnych okoliczności. Za niewiarygodną Sąd uznał, tę część zeznań, w której świadek wskazywał, jakoby A. G. opowiadał, że słyszał, że to A. W. jest sprawcą zabójstwa w B.. Powyższe stoi w sprzeczności z zeznaniami innych świadków oraz wyjaśnieniami A. G., o czym już wskazywano powyżej.

Sąd nie miał też podstaw, by odmówić waloru wiarygodności zeznaniom A. P.. Zeznania świadka były spójne, logiczne i mimo, iż świadkowi nie były znane okoliczności czynu zarzucanego K. D. w niniejszym postępowaniu, to dostarczył on Sądowi ogólnych informacji na temat sposobu działania K. D., tj. nakłaniania współosadzonych do świadczenia nieprawdy w interesie oskarżonego.

Za całkowicie niewiarygodne Sąd uznał wyjaśniania oskarżonego K. D.. Sąd nie miał wątpliwości, że to oskarżony wymyślił całą historię, tj. oskarżenie A. W. o zabójstwo, którego sam dokonał i za które został prawomocnie skazany, a następnie nakłonił współosadzonych, aby napisali przedmiotowe zawiadomienie, w którym fałszywie oskarżyli A. W.. Powyższe w sposób oczywisty wynika ze wszystkich okoliczności sprawy i zgromadzonych dowodów. W pierwszej kolejności wskazać należy, że ze wszystkich oskarżonych wyłącznie K. D. znał A. W., a dodatkowo jedynie on miał interes w złożeniu przedmiotowego fałszywego zawiadomienia, albowiem chciał do prowadzić do wznowienia postępowania dotyczącego zabójstwa B. Ż. (2). Zasadny logiki wskazują więc, że to oskarżony był jedyną osobą, która mogła przywołać osobę A. W. w przedmiotowym zawiadomieniu. Nie ulega nadto wątpliwości, że całość wyjaśnień K. D. stanowił jedynie wyraz przyjętej przez niego linii obrony i miała na celu uniknięcie grożącej mu odpowiedzialności karnej.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym przywołanym w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej. Pozostałe ujawnione przez Sąd dokumenty nie miały znaczenia dla niniejszej sprawy.

Nie budziła wątpliwości Sądu co do prawdziwości i rzetelności opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego. W toku postępowania nie ujawniły się wątpliwości co do fachowości lub bezstronności wykonującego ją biegłego. Zdaniem Sądu, opinia ta została starannie opracowana, zgodnie z wymogami wiedzy z danej specjalności i uwzględniała wszelkie okoliczności sprawy, nie zawierając sprzeczności. Mając na uwadze powyższe oraz to, iż wnioski wpływające z opinii były szczegółowe, logiczne i jednoznaczne, Sąd przyjął je za własne.

Ustalony stan faktyczny daje podstawę do przypisania A. K. (1) sprawstwa czynu z art. 234 k.k., zarzucanego mu w akcie oskarżenia. Występku tego dopuszcza się osoba, która przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego. Znamieniem, a zarazem sposobem popełnienia występku z art. 234 k. k. jest "oskarżenie", przez co rozumieć należy każde działanie podjęte przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, zmierzające do ścigania lub oskarżenia innej osoby za przestępstwo, wykroczenie czy przewinienie dyscyplinarne.

Falszywe oskarżenie, o jakim mowa w art. 234 k. k., jest dokonane z chwilą dojścia treści oskarżenia (zawierającego zarzuty nieprawdziwe) do autora, którym jest organ powołany do ścigania lub orzekania. Pobudki i motywy sprawcy są dla bytu omawianego przestępstwa obojętne. Falszywe oskarżenie musi dotyczyć konkretnej osoby. Przedmiotowe przestępstwo można popełnić tylko z działania. Obojętne jest przy tym jego forma (pisemna lub ustna). Przestępstwo falszywego oskarżenia jest przestępstwem formalnym, bezskutkowym. Jego byt nie jest uzależniony od zaistnienia skutków, a w szczególności spowodowania ścigania określonej osoby. Dokonanie tego przestępstwa następuje w momencie podniesienia przed organem powołanym do ścigania lub orzekania nieprawdziwego zarzutu, że inna osoba popełniła przestępstwo, wykroczenie lub przewinienie dyscyplinarne. Bez wątplenia jednym ze znamion określających czynność sprawczą jest skierowanie oskarżenia (zawierającego zarzut nieprawdziwy) do jednego z organów wymienionych w art. 234 k. k., ale wymóg oskarżenia "przed organem powołanym do ścigania lub orzekania" nie ma charakteru skutku. Dla bytu przestępstwa falszywego oskarżenia określonego w art. 234 k. k. obojętne jest także to, czy przeciwko osobie falszywie oskarżonej wszczęto postępowanie karne lub dyscyplinarne, względnie, czy została skazana lub ukarana (post. SN z 10.8.2006 r., III KK 61/06, OSN 2006, Nr 1, poz. 1560). Omawiane przestępstwo można przy tym popełnić jedynie umyślnie.

Wypełnienie przez A. K. (1) znamion czynu z art. 234 k. k. zostało w niniejszym postępowaniu wykazane w sposób nie budzący wątpliwości.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, oskarżony sporządził zawiadomienie datowane na dzień 22.11.2013 r. o popełnieniu przez A. W. przestępstwa z art. 148 § 1 k. k., a następnie wypisał na kopercie dane nadawcy i adresata – Komendy Wojewódzkiej Policji w G.. W niniejszej sprawie nie ma znaczenia, że A. K. (1) nie podpisał się pod treścią zawiadomienia ani też, że to nie jego dane umieszczone zostały na kopercie, aby uznać oskarżonego za sprawcę zarzucanego mu czynu. Oskarżony wypełnił znamiona przestępstwa sporządzając treść zawiadomienia i falszywie oskarżając w nim A. W.. Nie ulega także wątpliwości, że oskarżony miał pełną świadomość, że opisywane w zawiadomieniu zdarzenia nie są prawdziwe i mają na celu jedynie wprowadzenie w błąd organów ścigania.

Analizując niniejszą sprawę, Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego czynu z art. 234 k. k. zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. A. K. (1) jest i już w trakcie popełniania czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego. A. K. (1) jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Wydając niniejsze orzeczenie, Sąd stwierdził, że szkodliwość społeczna czynu, którego dopuścił się oskarżony, była znaczna. A. K. (1) działał w zamiarze bezpośrednim, z pełną premedytacją. Poprzez swoje zachowanie godził w dobro o doniosłym znaczeniu społecznym, mając na celu zaburzenie prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Z ustalonego stanu faktycznego w sposób nie budzący wątpliwości wynika również, że oskarżony K. D., swoim zachowaniem dopuścił się podżegania do dokonania przez A. K. (1) ww. czynu zabronionego. Oczywiście w niniejszej sprawie jest, że K. D. chciał, by A. K. (1) i A. G. oskarżyli falszywie A. W. o popełnienie przestępstwa, którego dokonał K. D., aby w ten sposób doprowadzić do uchylecia prawomocnie skazującego go wyroku i wznowienia postępowania. Jak wynika z ustaleń Sądu, K. D. był inicjatorem i pomysłodawcą całego procederu. Wymyślił treść falszywego oskarżenia, tj. wskazał osobę, którą chciał oskarżyć, a także całą historię, to jak rzekome popełnienie czynu miało wyglądać, a następnie nakłaniał pozostałych współoskarżonych do napisania zawiadomienia z dnia 22.11.2013 r.

Analizując niniejszą sprawę, Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swojego czynu przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy

lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. K. D. jest i już w trakcie popełniania czynu był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego. Sprawca naruszył przepisy obowiązującego prawa, zdając sobie sprawę z ich treści i zagrożenia karnego, jakie niesie zachowanie w opisanym kształcie. K. D. jest całkowicie zdolny do poniesienia odpowiedzialności karnej za zachowanie, którego się dopuścił.

Wydając niniejsze orzeczenie, Sąd stwierdził, iż oceniana w świetle art. 115 § 2 k. k. szkodliwość społeczna czynu, którego dopuścił się oskarżony, była znaczna. K. D. działał z premedytacją, a przypisany mu czyn objawił się w postaci zjawiskowej podżegania i doprowadził do osiągnięcia założonego przez niego celu. W efekcie, doszło do fałszywego oskarżenia innej osoby i należy też podkreślić, że oskarżony działał z pobudek zasługujących na szczególną krytykę, albowiem swoim przestępczym zachowaniem próbuje on polemizować z prawomocnym orzeczeniem sądowym skazującym go za zabójstwo B. Ż. (2).

Konfrontując ustalony stan faktyczny z przepisami ustawy, Sąd stwierdził, iż w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku skazującego. W związku z tym, w punkcie I. wyroku wymierzono oskarżonemu A. K. (1) karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, a w punkcie II. wyroku oskarżonemu K. D. wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu, rola K. D. była znacznie większa niż A. K. (1), mimo, iż to A. K. (1) przypisane zostało sprawstwo. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że do dokonania niniejszego przestępstwa nie doszłoby, gdyby nie czyn K. D.. Nie ulega bowiem wątpliwości, że A. K. (1) sporządził fałszywe zawiadomienie jedynie po namowach K. D. i wyłącznie w jego interesie. Fakt ten jednakże nie może usprawiedliwiać czynu A. K. (1), albowiem jako świadomy i dorosły człowiek nie powinien był tym namowom ulegać.

Na niekorzyść obu oskarżonych przemawiają ww. okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej ich czynów, a w szczególności postać zamiaru i sposób popełnienia przestępstwa. Okoliczność obciążającą stanowi również sposób życia oskarżonych przed popełnieniem przestępstwa – obaj oskarżeni są wielokrotnie karani (w tym za przestępstwa podobne z art. 233 § 1 k. k. i z art. 238 k. k.), a czynu swojego dokonali w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności za inne przestępstwa, co wskazuje na całkowitą bezskuteczność procesu ich resocjalizacji. Częstotliwość, z jaką dokonują oni czynów zabronionych, świadczy o ich daleko posuniętej demoralizacji.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż jedynie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności pozwoli osiągnąć wobec oskarżonych cele kary. Pomimo osadzenia w warunkach izolacji penitencjarnej A. K. (1) i K. D. nie zmienili swojej postawy i konsekwentnie naruszają obowiązujący porządek prawny. Powyższe dowodzi, że są oni sprawcami zatwardziałymi i odpornymi na resocjalizację, a popełnianie przestępstw przychodzi im z łatwością. Wobec takich osób konieczne jest konsekwentne karanie, nawet za stosunkowo drobne przestępstwa.

W punkcie III. sentencji wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. B. Ż. (1), obrońcy oskarżonego K. D., kwotę 2.597,76 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W punkcie IV. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego L. J., obrońcy oskarżonego A. K. (1), kwotę 723,24 złote tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Kwoty te są adekwatne do nakładu pracy obrońców i mieszczą się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

Ze względu na fakt pozbawienia wolności i trudną sytuację materialną, Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, w całości przenosząc je na rzecz Skarbu Państwa (punkt V. wyroku).